

Arrest

nr. 145 291 van 11 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mongolische nationaliteit te zijn, op 23 januari 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 januari 2015 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JEENINGA, die loco advocaat J. BAELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster werd op 10 januari 2015, samen met een ander persoon, bij een politiecontrole aangetroffen in het Rijk. Er werd vastgesteld dat zij niet beschikte over een paspoort dat voorzien was van een geldig visum en dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Er werd, ingevolge deze vaststellingen, door de politiediensten een proces-verbaal opgesteld wegens bendevoorming.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 10 januari 2015 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoekster op 10 januari 2015 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [E.]

[...]

nationaliteit: Mongolië

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 10/01/2015 gaat gepaard met dit inreisverbod.

Reden van beslissing:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

Op 10/01/2015 werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van bendevoorming. Bovendien heeft betrokkene geen officieel adres in België. Derhalve bestaat het risico op onderduiken: redenen waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Gelet op artikel 62 vreemdelingenwet, artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991, alsook de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dient een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken afdoende gemotiveerd te zijn.

Dit betreft enerzijds een noodzaak tot formele en anderzijds een noodzaak tot inhoudelijke motivatie.

Een gebrekkige motivering staat hierbij gelijk aan een afwezigheid van motivering. Immers, een vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn hierbij niet afdoende (VAN HEULE, D., De motiveringsplicht en de vreemdelingenwet, T.V.R. 1993/2, 67-71).

De formele motiveringsplicht waarborgt niet alleen dat de burger hierdoor duidelijk kennis kan nemen van alle elementen welke aan de basis van de beslissing liggen, alsook van de draagwijdte van deze

beslissing (o.a. RvS nr. 45.623 van 30 december 1993), doch deze formele motiveringsplicht waarborgt tevens de goede werking van het gerechtelijk apparaat (o.a. RvS nr. 44.847 van 9 november 1993).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt vervolgens in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht tenslotte bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 17 januari 2007, nr. 166.860; RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348).

Verzoekster werd een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, met als motivatie (stuk 1):

“Op 10/01/2015 werd door de politie van Antwerpen een PV opgesteld uit hoofde van bendevoorming. Bovendien heeft betrokkene geen officieel adres in België. Derhalve bestaat het risico op onderduiken: redenen waarom haar geen enkele termijn wordt toegestaan om het grondgebied te verlaten en haar een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd.”

Art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

- 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;
- 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Het bestreden inreisverbod wordt effectief enkel gemotiveerd middels verwijzing naar artikel 74/11, §1, 2e lid, 1° Vw. (geen termijn voor vrijwillig vertrek).

Hierbij dient te worden benadrukt dat het opleggen van een inreisverbod een discretionaire bevoegdheid omvat en aldus géén gebonden bevoegdheid voor verweerder omvat. Artikel 74/11 Vw. voorziet immers in de mogelijkheid voor verweerder om een inreisverbod op te leggen van maximum 3 jaar. Aldus kan verweerder binnen zijn discretionaire bevoegdheid op dit punt variëren tussen een inreisverbod van 0 dagen of 1 dag tot een inreisverbod van 3 jaar op grond van één van beide hypothesen van art. 74/11, §14, tweede lid Vw., hierbij rekening houdend met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Dergelijke discretionaire bevoegdheid heeft evident zijn onmiddellijke impact op de motiveringsplicht:

Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat (RvS nr. 43.560 van 30 juni 1993, R.W. 1994-95, noot I. OPDEBEEK; RvS nr. 43.556, 30 juni 1993).

“De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissingen, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.”

(OPDEBEEK, I. en COOLSAET, A., *Formele Motivering van bestuurshandelingen*, Administratieve rechtsbibliotheek, Die Keure, Brugge, 1999, p. 149, nr. 185).

De discretionaire bevoegdheid van verweerder is aldus groot inzake inreisverboden. Immers beschikt men over een scala van 0 dagen inreisverbod tot het maximum van 3 jaren inreisverbod binnen deze categorie van reisverboden ... bovendien inzake een uiterst zware sanctie, nl. een verbod om

gedurende dagen of jaren nog terug te kunnen inreizen in de ganse EU-zone die het Schengenacquis ten volle toepassen.

De motivatieplicht kan in deze dan ook niet lichtzinnig worden opgevat.

In casu valt uit de motivatie geenszins af te leiden dat ernstig met de persoonlijke situatie rekening werd gehouden.

Louter verwijzen naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° Vw. volstaat dan ook niet om daarmee onmiddellijk het maximumreisverbod van 3 jaar af te leveren.

Artikel 74/11 werd ingevoerd in de Vreemdelingenwet per wet van 19 januari 2012 inhoudende een omzetting van richtlijn 2008/115/EG naar het Belgisch recht.

De voorbereidende werken van de wet van 19 januari 2012 verduidelijkt omtrent dit laatste lid – waarvan in casu toepassing wordt gemaakt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”

(Parl. St. Kamer, DOC 53 1828/001, p. 23)

De RvV oordeelde reeds herhaaldelijk dat de eenvoudige verwijzing naar art. 74/11, §1, 1° Vw. niet kan volstaan als enkele motivering voor het opleggen van de maximumduur van 3 jaar (zie o.a. RvV nr. 113.396 van 6 november 2013 en RvS nr. 225.871 van 18 december 2013).

De Raad van State bevestigde in voormeld arrest dat de duur van het inreisverbod ten allen tijde afdoende gemotiveerd dient te worden en aldus niet alleen wanneer wordt afgeweken van de maximumtermijn zoals de Dienst Vreemdelingenzaken bij dergelijke discussie steeds voorhoud[t] aan de Raad.

De verwijzing naar een vermeend “PV uit hoofde van bendevoering” zoals aan verzoekster niet gekend, en niet in de mogelijkheid om hier verweer omtrent te voeren kan bezwaarlijk volstaan als enige andere individuele motivatie om meteen het maximum van 3 jaar uit te spreken. Verzoekster kan m.a.w. op geen enkele wijze verweer voeren omtrent deze tenlasteleggingen in dit fameuze PV, terwijl verzoekster zelfs geen enkele kennis heeft van de draagwijdte van de tenlasteleggingen zoals opgenomen in dit bewuste PV.

Alwaar zowel het vermoeden van onschuld als de rechten van verdediging twee essentiële basisbeginselen uitmaken, zowel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur als verweven met de rechten van verdediging zoals voorzien in artikel 6 EVRM en waarvan aldus niet zonder meer kan worden afgeweken, is het duidelijk dat verzoekster minstens had dienen te worden gehoord bij het nemen van een inreisverbod voor de Schengen-zone voor een periode van 3 jaar, gebaseerd op dit fameus proces-verbaal in samenlezing met art. 74/11, §1, 1° Vw.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebreke aan enig formele wetgeving ter zake, is de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing als aan onderstaande twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast;*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS 17 februari 2011, nr. 211.309; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).*

Bij een inreisverbod (quod in casu) is aan deze beide voorwaarden voldaan, derwijze dat de hoorplicht van toepassing is en het de gemachtigde toekwam om alvorens een inreisverbod op te leggen, verzoekster de gelegenheid te bieden om hieromtrent haar standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor haar belangen op te komen (zie in die zin meest recent RvV 27 augustus 2014, nr. 128.272). “In dit verband dient tevens te worden gewezen op het bepaalde in artikel 74/11, §1 eerste lid van de Vreemdelingenwet, waarin uitdrukkelijk is voorzien dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, en artikel 74/11, §2, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde zich kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De hoorplicht in het kader van de besluitvorming die leidt tot het opleggen van een inreisverbod hangt dan ook nauw samen met de genoemde bepalingen van artikel 47/11 van de Vreemdelingenwet.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Indien verzoekster gehoord was geworden, had zij minstens een eerste verweer kunnen voeren inzake de eenzijdige tenlastelegging van ‘bendevorming’ dewelke immers kant noch wal raakt (en waarvoor zij ten andere aldus alvast niet opgesloten werd in voorlopige hechtenis). Zij had minstens de individuele omstandigheden van het loutere rijden in de tram zonder ticket kunnen duiden als enige inbreuk in haren hoofde (evident naast het gegeven van geen verblijfsrecht te genieten in het Rijk). Tevens had verzoekster kunnen benadrukken dat zij haar vriend heeft in FRANKRIJK, zodat dit evident mede in rekening dient te worden genomen bij de individuele beoordeling van een eventueel inreisverbod voor de ganse Schengen-zone (aldus incl. FRANKRIJK).

Verzoekster beperkt haar betoog dan ook niet tot een louter theoretisch betoog inzake de hoorplicht, doch maakt het aannemelijk dat het bestuur, mits correcte naleving van de hoorplicht, mogelijks geen inreisverbod had opgelegd, dan wel een inreisverbod van minder dan het maximum van drie jaar zou hebben opgelegd.

“Het niet horen van de verzoeker heeft in casu dan ook een bepalende invloed op de strekking van de bestreden beslissing, zodat het vastgestelde gebrek in de besluitvorming de vernietiging van de bestreden beslissing met zich meebrengt.”

(RvV nr. 128.272 van 27 augustus 2014, T.Vreemd. 2014, p. 408)

Bovenstaande conclusie dringt zich evenzoveel op in casu.

Artikel 74/11, §1, 1° Vw. alleen op zich is onvoldoende motivatie om het maximum van drie jaar inreisverbod te kunnen opleggen. Geen enkele persoon in illegaal verblijf dewelke een BGV en/of inreisverbod wordt afgeleverd heeft een “officieel adres in België” zodat ook die zinsnede bezwaarlijk het maximum van 3 jaar kan schragen. Tenslotte de verwijzing naar dit mysterieus Antwerps PV “opgesteld uit hoofde van bendevorming” ongekend aan verzoekster en zonder mogelijkheid om hier enig verweer omtrent te voeren (ook nimmer overgemaakt aan verzoekster), kan evenmin de basis voor deze maximumduur vormen, zonder minstens verzoekster hier eerst over te horen. Met twee personen zwartrijden op een tram maakt alvast geen inbreuk van bendevorming uit... Anders oordelen schendt ten stelligste de rechten van verdediging van verzoekster.”

3.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, immers geduid dat verzoekster een inreisverbod wordt opgelegd gezien haar een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven waarbij haar geen

termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten werd toegestaan. Er wordt hierbij nader uiteengezet dat wordt geopteerd voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar omdat verzoekster het voorwerp uitmaakt van een proces-verbaal wegens bendevoering en er een risico op onderduiken bestaat, aangezien zij geen officieel adres in België heeft. Verweerder heeft zich dus niet beperkt tot een eenvoudige verwijzing naar artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, doch heeft aangegeven op basis van welke feitelijke vaststellingen hij meende een inreisverbod dat drie jaar geldig is te kunnen opleggen. De Raad dient hierbij te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing verzoekster in staat stelt om de reden te kennen waarom verweerder het vereist achtte een inreisverbod dat drie jaar geldt op te leggen en dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder dient uiteen te zetten waarom hij niet opteerde voor een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur. De voorziene motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoekster aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. In dit wetsartikel is voorzien dat wanneer verweerder beslist om een beslissing tot verwijdering op te leggen waarin geen termijn is voorzien om vrijwillig te vertrekken deze beslissing gepaard gaat met inreisverbod van maximaal drie jaar.

Het staat niet ter discussie dat aan verzoekster op 10 januari 2015 een verwijderingsbeslissing werd betekend waarin geen termijn om vrijwillig het grondgebied te verlaten is opgenomen.

Verzoekster stelt evenwel de feitelijke vaststellingen die werden gedaan door verweerder in vraag. Zij betoogt immers dat zij geen kennis heeft van enig proces-verbaal wegens bendevoering. Uit de stukken van het administratief dossier kan worden afgeleid dat op 10 januari 2015 door de politiediensten werd vastgesteld dat verzoekster was uitgerust om diefstallen te plegen en dat een proces-verbaal (AN.10.LB.004048/2015) wegens bendevoering werd opgesteld. Verzoekster kan niet voorhouden niet op de hoogte te zijn van het gegeven dat zij door de politiediensten werd onderschept en dat werd vastgesteld dat zij een jas had waarvan de binnenzakken waren gevuld met aluminiumfolie om haar in de mogelijkheid te stellen de beveiligingsmaatregelen van handelszaken te omzeilen. Door te stellen dat zij initieel werd gecontroleerd omdat zij samen met iemand anders zonder vervoersbewijs de tram nam toont zij niet aan dat de vaststellingen die door de politiediensten werden gedaan en die aanleiding gaven tot een proces-verbaal geen correcte weergave van de realiteit zijn.

Het is voorts niet kennelijk onredelijk om indien wordt vastgesteld dat een vreemdeling illegaal in het Rijk aanwezig is en duidelijk is uitgerust om misdrijven te plegen te besluiten dat aan deze vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden betekend dat gepaard gaat met een inreisverbod dat gedurende drie jaar geldig is.

Verzoeksters betoog dat het gegeven dat zij geen officieel adres heeft in België – een correcte vaststelling – op zich geen reden vormt om haar een inreisverbod van drie jaar op te leggen doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Waar verzoekster nog stelt dat zij een vriend heeft in Frankrijk, en dat dit gegeven verweerder ertoe had moeten brengen om haar geen inreisverbod op te leggen of om te kiezen voor een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur moet worden opgemerkt dat zij niet aannemelijk maakt dat haar bewering enige grond heeft.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatie-bevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. BOES, “Het redelijkheidsbeginsel”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk*

bestuur, Brugge, die Keure, 2006, 184). Door te besluiten dat een vreemdeling die illegaal in het Rijk is, die geen legale belangen in het Rijk heeft en die duidelijk voorbereidingen trof om misdrijven te plegen een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd heeft verweerder het evenredigheidsbeginsel niet geschonden.

3.2.4. Inzake de aangevoerde schending van de hoorplicht moet worden geduid dat het vervullen van deze plicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden. Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij verweerder nog bijkomende dienstige inlichtingen hadden kunnen verschaffen die hem er hadden kunnen van weerhouden een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen. Zij beperkt zich immers in wezen tot het louter stellen dat zij geen kennis heeft van vaststellingen die werden gedaan door een politieagent en die werden opgenomen in een proces-verbaal of tot het in vraag stellen ervan en tot het beweren dat zij een “*vriend*” heeft in Frankrijk. Verzoekster bewering dat zij geen kennis heeft van bepaalde feiten die nochtans aanleiding gaven tot het opstellen van een proces-verbaal, haar mededeling dat zij de tram nam zonder over een ticket te beschikken en haar ongestaafde bewering dat zij een vriend heeft in Frankrijk – waarbij zij in gebreke blijft een naam, adres of welke toelichting ook te verstrekken – kunnen bezwaarlijk worden beschouwd als dienstige gegevens.

Uit het feit dat verweerder zelf niet overging tot horen van verzoekster alvorens de bestreden beslissing te nemen kan in voorliggende zaak niet worden afgeleid dat de bestreden beslissing door enig gebrek is aangetast.

3.2.5. Gelet op voorgaande vaststellingen blijkt ook niet dat verweerder, door verzoekster niet te horen en de bestreden beslissing enkel te nemen op basis van concrete vaststellingen die niet worden weerlegd, de rechten van de verdediging heeft miskend.

3.2.6. Er moet tevens worden opgemerkt dat het vermoeden van onschuld niet belet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van vaststaande feiten een beslissing neemt inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Hierbij moet nogmaals worden herhaald dat verzoekster, door enkel te stellen dat zij samen met iemand anders op de tram zat zonder vervoersbewijs, de vaststellingen dat zij was uitgerust om diefstallen te plegen niet ontkracht of weerlegt.

3.2.7. De beschouwingen van verzoekster leiden ook niet tot de conclusie dat verweerder de bestreden beslissing niet heeft genomen op basis van een correcte feitenvinding of dat hij zou hebben nagelaten deze beslissing op een deugdelijke wijze voor te bereiden.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf mei tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK